

Lê Nguyễn Hiệp

Những Đứa Con Và Niềm Hạnh Phúc

Tác Giả Lê Nguyễn Hiệp dưới bút hiệu Lê Hiền với bài viết " Những Đứa Con Và Niềm Hạnh Phúc" đã được trao tặng Giải thưởng Danh Dự Viết Về Nước Mỹ 2002 do Việt Báo Tổ chức. Để tránh sự hiểu lầm và thắc mắc về sau này, tác giả xin được minh xác trước, Lê Nguyễn Hiệp và Lê Hiền là cùng một người.

Đang ở phòng khách đọc sách nghe tiếng vợ gọi giật từ trong phòng vọng ra.

-Nước ối bị bể rồi anh ơi, mau lên đưa em vào nhà thương.

Tôi vội gọi cho bác sĩ để cho biết tình trạng, bác sĩ hẹn sẽ đến ngay lập tức, cầm vội bạch quần áo với vật dụng cá nhân cần thiết đã được sửa soạn trước rồi chở vợ vào nhà thương Fountain Valley, bình thường từ nhà tôi đến bệnh viện không xa lắm khoảng 4 dặm tính từ đường newland, sao bữa nay tôi cảm thấy con ngựa sắt trở chúng chạy quá chậm ì ì ạch.

Tới bệnh viện vội vã đưa vợ vào phòng đợi, lúc đó đã vào khoảng 12 giờ khuya, thằng bé trong bụng đập dữ dội làm nhà tôi lên cơn đau khủng khiếp, làm nhà tôi co rúm lại, cô y tá bắt làm động tác thở ra vô để bớt đau, tôi đứng cạnh cũng làm để nhà tôi theo đó làm theo.

Trong phòng đợi cứ hai người ở chung một phòng, có nhiều dãy phòng như thế, tôi nghe rất nhiều tiếng rên la thậm chí của một bà người Mỹ đau chịu

không nổi thốt lên những tiếng tục tằn chửi rủa ông chồng có mặt ở phòng, bà đã chịu đựng hơn 20 tiếng đồng hồ đau đớn mà vẫn chưa đẻ được.

Một giờ sau bác sĩ đến vội khám coi cửa mình đã nở rộng ra bao nhiêu phân, khi thấy đã đủ độ lớn bác sĩ cho vào phòng đỡ đẻ ngay. Hành nghề bác sĩ sản khoa cũng khá mệt nhọc, phải thức dậy lập tức khi có bệnh nhân gọi đi đỡ đẻ bất kể ngày đêm. Một căn phòng khá rộng lớn với đầy đủ dụng cụ, nhà tôi được đặt trên một cái giường đẻ tối tân. Trước khi vào phòng tôi đã phải mặc áo và đeo găng tay vệ sinh.

Theo lời bác sĩ nhà tôi bắt đầu hít và thở ra theo đúng lời dặn, đầu đưa bé bắt đầu lòi ra, tôi hồi hộp theo dõi. Với sự trợ lực của bác sĩ thân hình nhỏ đỏ hồng đã được mang ra khỏi bụng mẹ, được bác sĩ vỗ đặng sau lưng thẳng bé khóc ngoe ngoe.

Không bút nào tả xiết nỗi vui mừng của tôi lúc đó. Nước mắt tôi rơm rớm và tràn ra ngoài lúc nào không biết, tôi nắm tay nàng tỏ vẻ cảm ơn đã cho tôi dòng máu ruột thịt. Nàng mặc dù vẫn còn mệt nhọc sau cơn đẻ đau mỉm cười lại với tôi.

Sau khi y tá chùi rửa sơ sài và lấy ra những chất bẩn đọng lại trên mặt và mũi thẳng bé, thẳng bé đã được trao cho vợ tôi bế một lúc. Nét sung sướng hiện rõ trên nét mặt của nàng, những tháng chờ đợi mòn mỏi nàng đã được nhìn thấy giọt máu của mình.

Thẳng bé được mang vào phòng đặc biệt trong vài giờ đồng hồ để kiểm soát kỹ hơn coi có những biến chứng của chứng bệnh nào đó không, tôi được phép y tá cho vào phòng đặc biệt.

Đứng hàng giờ ngắm nhìn đứa con đầu lòng không biết mệt mỏi tôi thầm cảm ơn thượng đế, thẳng bé được cân sức nặng và chiều dài. Cô y tá in hai bàn chân nhỏ xíu xinh xắn lên miếng bìa trắng cứng rồi trao cho tôi giữ như một kỷ niệm, tôi trân trọng ôm vào lòng như một món quà và vẫn còn để

trong tập hình cho đến bây giờ.

Sau đó vì hết giờ tôi phải ra ngoài ngoài cổ nhìn lại lòng không nỡ xa đứa con bé bỏng. Trở ra ngoài tôi tìm kiếm phòng vợ tôi nằm dưỡng bệnh. Tôi đến bên nạng ngồi xuống cầm tay vuốt ve báo cáo chi tiết về thằng bé nặng 7 pounds, chiều dài 20 inches, sức khỏe đầy đủ lành lặn, trông thật kháu khỉnh. Tôi hỏi sức khỏe nạng ra sao chắc là rất mệt mỏi, nạng khẽ gật đầu nhưng rất vui mừng. Y tá sáng mai mới đưa thằng bé vào phòng cho mẹ con gặp nhau.

Tôi phải rời bệnh viện không được ở lâu, dặn dò nạng ráng ngủ để lấy sức sáng mai tôi sẽ vào thăm hai mẹ con, rời nạng ra khỏi phòng ngoài lại tôi thấy nước mắt nạng trào ra vì sung sướng. Tạm biệt hai mẹ con ngày mai bố sẽ trở vào thăm.

Cả đêm trằn trọc không ngủ được, lòng tôi lâng lâng tôi đã có con một điều mới lạ tôi chưa từng nếm qua cái vị ngọt hạnh phúc, một dòng suối tươi mát “hạnh phúc gia đình” chảy trong tâm hồn, cái cảm giác làm bố là như thế đó sao, mắt nhìn lên trần nhà mà hồn tưởng tượng về đứa con đang nằm trong bệnh viện, giờ này chắc nó đã được cô y tá cho bú sữa và ngủ ngon lành trong phòng kiếng điều hòa không khí yên lặng không một tiếng động trừ tiếng đi lại của cô y tá trực đêm. Một quá tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng sớm hôm sau tôi vội vào thăm hai mẹ con. Bệnh viện Fountain Valley xây phòng đặc biệt gần ngay

ngoài đường cho trẻ sơ sinh, cho ông bà hay họ hàng có thể đứng ngoài nhìn vào thăm nom. Trước khi vào tôi đứng ở ngoài bệnh viện nhìn vào phòng kiếng đặc biệt ngó thấy thằng bé đang nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường di động nhỏ bé. Bên góc phòng là cái giường có lồng kiếng oxygen được bơm vào để nuôi những đứa bé đẻ thiếu tháng hay yếu đuối. Những đứa bé đẻ thiếu tháng này được chăm sóc kỹ lưỡng, phải ở lại bệnh viện một tuần,

và phải bú một lúc hết bình sữa 3 oz thì mới được cho về nhà . Thằng con tôi khoẻ như vâm nên nằm ngủ tỉnh bơ.

Tôi vào phòng vợ tôi thấy nàng nằm thiêm thiếp trên giường, nên để bó hoa xuống ngòai bên cạnh ngòai nàng. Sau một lúc im lặng nàng giật mình thức giấc nhìn tôi mỉm cười. Tôi đặt bó hoa bên cạnh nàng nắm lấy bàn tay nàng rồi tỏ lời cảm ơn người bạn đường, từ đây đưa con ra đời kết chặt thêm tình yêu của chúng tôi. Thỉnh thoảng cô y tá ra vào hỏi thăm sức khoẻ nàng, và nói sẽ mang đứa bé vào ở chung phòng với mẹ ban ngày.

Cô y tá đi ra một lúc sau đẩy chiếc giường di động vào phòng, thằng bé ngoan đang ngủ ngon, cô y tá bồng đứa bé lên và trao cho vợ tôi, nàng đỡ lấy đứa bé hôn triu mến vào khuôn mặt trẻ thơ, tôi ngòai bên cạnh im lặng ngòai hai mẹ con, hình ảnh thật đẹp. Nàng trao đứa bé lại cho tôi, bồng trên tay vụng về tôi chỉ sợ làm rớt cục cưng, nhờ chiếc nón xinh xắn trùm lên ót đầu để giữ hơi ấm, thằng bé vẫn thiêm thiếp ngủ.

Cô y tá đi ra đi vô chỉ dẫn cho vợ tôi cách thay tã, cách cho con bú xong rồi đập vào lưng để cho ợ sữa, cách tắm để khỏi làm nhiễm trùng vết cắt của rốn, dùng nước còn để tẩy rửa rốn bằng chiếc que bông gòn, dặn cho đứa bé uống loại sữa nào khi về nhà.

Ngày hôm sau bà ngoại đáp máy bay về từ tiểu bang xa, tôi đón bà ngoại vào bệnh viện thăm, nàng tỏ ra rất vui mừng. Được hai ngày bệnh viện cho hai mẹ con về nhà, những tuần đầu được bà ngoại giúp đỡ nên tôi và vợ tôi đỡ vất vả, rồi bà ngoại về sau hai tuần lễ thăm nom con gái và cháu, tôi xin hăng nghỉ hai tuần lễ ở nhà để phụ giúp nàng trông con.

Cháu bé được đặt ở trên cái giường con nít nhỏ trong phòng ngủ của hai vợ chồng cho tiện việc trông nom, cái giường này là do ông bà ngoại mua tặng gởi xuống bằng xe lửa trước ngày sinh đẻ một tháng. Nào nệm, chăn gối đã được mua sắm sẵn sàng từ mấy tháng trước. Con nít đẻ ở Mỹ thật là sung

suống và đầy đủ tiện nghi không thiếu một cái gì, giàu cũng như nghèo. Thằng bé tháng đầu tiên bụng còn rất nhỏ, nên cứ cách hai giờ phải cho con bú sữa, tã thì khỏi nói thay lia chia. Lần đầu thay tã cho con rất là ngại, lấy giấy mềm chùi rửa sạch sẽ bộ phận sinh dục trước khi bỏ tã mới vào mà cũng làm không xong, tôi không bao giờ dám bế để tắm cho con vì sợ rớt, vợ tôi đúng là thiên chức của người phụ nữ nên thích hợp rất nhanh chóng và rành rọt. Mua nước lọc về nhưng vẫn phải đun sôi trước khi pha với sữa. Bình sữa thì dùng nước nấu sôi để khử trùng trước khi bỏ sữa vào rồi để ngay vào trong tủ lạnh nhỏ mới mua bỏ trong phòng, mỗi khi cho con bú thì mang ra ngâm vào trong chậu nước để giảm lạnh, rồi rót vào tay vài giọt để kiểm soát độ lạnh trước khi cho bú, tuyệt đối tôi không bỏ sữa vào microwave để hâm nóng có thể làm bỏng lưỡi đứa bé.

Thỉnh thoảng cháu bị ướm tã hay đói thì khóc oe oe, sau đó là ngủ ngon lành ít khi quấy rầy, nói chung cháu bé cũng rất dễ nuôi. Những tháng ngày qua đi cháu đã đến tuổi biết lẫy, biết bò, biết đứng, mọc răng đau khóc phải đi mua thuốc tê làm cháu bớt cơn đau, nóng lạnh cảm bất thường nên phải mua đầy đủ các thứ thuốc cần thiết cho trẻ con, biết đi chập chững, rồi biết chạy, những hình ảnh đã được chúng tôi thu lại để cho cháu sau này lớn lên nhìn lại chính mình với sự ngạc nhiên thích thú. Rồi cũng phải qua những đợt chích ngừa đủ cả do sự đòi hỏi của chính phủ, nếu không sẽ không được vô trường học vì sợ bị lây nhiễm bệnh đến các trẻ con khác.

Những đợt mua sắm quần áo giày dép hàng 6 tháng trời, vì trẻ nhỏ lớn mau kinh khủng. Ghé tiệm K-Bee Toy ở Westminster Mall để mua một số đồ chơi thích hợp cho tuổi thơ, những trò chơi xếp chữ vần A B C và con số 1, 2, 3 rồi những cuốn băng đọc sách ngắn gọn khoảng 30 phút về Bạch Tuyết, cô gái người cá Mermaid. Dắt con ra công viên để chơi cầu tuột, hoặc đu giây. Những cuốn phim hoạt họa coi không biết chán dù đã coi hàng chục

lần.

Đến lúc cháu đầu biết đi thì vợ tôi báo tin là tháng này bị tắt kinh, đi bác sĩ được biết là đang có mang, cái tin mà chúng tôi vẫn mong đợi khiến tôi ngộp thở thêm trong hạnh phúc, mong có thêm cháu nữa để hai anh em chơi với nhau cho khỏi lẻ loi.

Chỉ tội cho bà xã ì à ì ạch vác thêm cái bụng bự đi lại rất khó khăn, những tháng ngày qua đi và cái thai càng ngày càng lớn. Trong thời gian có bầu chúng tôi đi tìm nhà mua để sửa soạn cho cháu thứ hai, thời kỳ này nhà cửa có giá bán chạy và rất khó mua được căn nhà như vừa ý, căn nhà tôi đang mua có hai cái offer (tờ giấy giao kèo trong dịch vụ buôn bán nhà cửa), người chủ nhà đều kêu cả hai lên cùng một lúc để quyết định coi ai được mua, vợ tôi vác cái bụng bầu đã to tướng lên ngồi chờ trực lúc đó đã gần 12 giờ khuya, có lẽ cái tướng đi nặng nhọc của nhà tôi khiến người chủ nhà động lòng, cuối cùng quyết định bán cho chúng tôi dù rằng trả rẻ hơn người kia 2000 đồng, cháu đã đem cái may mắn đến cho chúng tôi.

Trong ngày cuối tuần khi đem cả gia đình đi ăn phở buổi trưa ở tiệm phở Nguyễn Huệ, kêu đồ ăn xong chưa kịp mang ra nàng đã kêu đau bụng, khiến tôi phải xin lỗi bà chủ tiệm chờ đi bệnh viện Fountain Valley tức thì.

Đến bệnh viện, mang nàng vào phòng đợi xong tôi vội chở cháu lớn đã 2 tuổi về gửi nhà bà bác gần nhà vì bệnh viện không cho trẻ con vào. Gửi con xong tức tốc tôi trở lại nhà thương để xem tình hình biến chuyển đến đâu, thì bà xã đã đẻ xong rồi. Mẹ tròn con vuông thật là may mắn nếu không đưa sớm vào có lẽ đã đẻ ngoài xe rồi.

Đến phòng đặc biệt của trẻ sơ sinh tôi vào phòng thì thấy thằng cu sau khi bú đã ngủ ngon lành. Nhìn con ngủ mà lòng nao nao, tôi đã được làm bố của hai đứa con. Trở lại phòng tịnh dưỡng của vợ tôi không quên đem theo bó hoa và cảm ơn nàng một lần nữa đã cho tôi hai cậu bé con kháu khỉnh.

Hai ngày sau mang con về đến nhà thằng cu lớn đứng ở bên giường nhìn em một lúc rồi lấy tay chọc phá em, cũng bắt chước mẹ mang bình sữa cho em bú. Chúng tôi phải canh sợ cháu lớn vô tình làm phượng hại đến cháu sơ sinh.

Rút kinh nghiệm lần đầu nên đợt thứ hai chúng tôi đã bớt bớt ngớ ngẩn, quần áo cũng đỡ tốn phí hơn vì của cháu lớn để lại. Hai anh em chơi thân với nhau từ nhỏ cho đến lớn, tất cả những trò chơi đều chơi chung với nhau từ Comic Card đến những trò chơi điện tử Nintendo, Playstation, Gameboy, dự những trận đấu bóng rổ ở trong trường hoặc chơi bóng chày với nhau. Tuy được hai cháu rồi vợ tôi vẫn mong ước có được thêm cháu gái để hai mẹ con hú hí với nhau. Trời đã không phụ lòng chúng tôi cầu xin nàng đã mang bầu lần thứ ba nhưng chưa biết là trai hay gái, cho đến tháng thứ sáu chụp quang tuyến, thì bác sĩ cho biết có lẽ là con gái vì không thấy “cây gậy” ở đâu hết. Chúng tôi cũng mừng thầm trong bụng nhưng chưa chắc ăn lắm vì phải đợi đến lúc đẻ thì mới thật chắc 100%, dầu sao chúng tôi vẫn sắm sửa đủ thứ loại quần áo dành cho con gái.

Trong thời gian này chúng tôi đang có tiệm Beer&Wine, nàng vẫn phải ra tiệm cho đến ngày đập bầu cuối cùng. Hôm đó trời buổi trưa nóng chang chang, đang ở trong hăng, tôi nhận được điện thoại của nàng báo sắp đẻ về gấp, tôi vội về đến tiệm thì nàng đã tự lái xe một mình đi vào nhà thương. Đóng cửa và ghi tiệm nghỉ một tuần báo cho khách hàng xong tôi lái xe tới bệnh viện, lần này thì nàng sanh chậm hơn, mãi đến gần tối mới được mang vào phòng đẻ. Tôi lại phải chứng kiến cảnh vợ tôi đẻ đau lại lần nữa, lòng mình đau xót nhưng không biết phải làm sao chỉ cầm tay nàng an ủi cố gắng lên. Đưa bé ra đời bác sĩ bảo con trai khiến vợ tôi buồn thiêu xụi mặt xuống, nhưng sau đó bác sĩ cười vui nói lại là con gái nàng mới vui vẻ trở lại. Đây là mộng ước cuối cùng của nàng và đã được tột nguyện.

Trở về nhà cháu gái được ngủ trong phòng cha mẹ vào những tuần đầu tiên sau đó được cho ra ở phòng riêng với những trang trí dành cho con gái khác với hai anh trước, kỳ này có hai thằng cu đứng cạnh giường cười nói và chọc phá em, đôi khi hai đứa còn rủ nhau leo cả vào giường của em, thi nhau lấy sữa cho em bú, mỗi lần mẹ sai lấy tã hoặc quần áo hai đứa rất vui tíu tít chạy đi lấy, đi ra ngoài đường thì tranh nhau đẩy xe cho em, hết chọc phá em rồi lại lấy đồ chơi bày la liệt khắp phòng, mẹ chúng phải la cả ngày. Còn tôi lâu lâu lại phải dọn dẹp đồ chơi, chúng còn lấy bút vẽ tứ tung lên tường, có bữa hai đứa đút chìa khóa vào ổ điện bị giật bắn cả người, tủ quần áo thì trở thành chỗ trốn núp cho trò chơi bịt mắt bắt dê, cái tuổi năng động làm vợ chồng tôi phờ cả người.

Vậy là nàng đã có đứa con gái út để hai mẹ con thủ thỉ với nhau, mỗi lần cháu gái đi cắm trại ngoài trời (science camp) 4 hoặc 5 ngày tôi thấy nhà tôi mong ngóng cháu sớm trở về nhà, đi chợ hay shopping nàng đều mang con theo. Cháu gái được mẹ thương nên cũng rất quấn quít bên mẹ, cháu thường hay phụ mẹ rửa chén đĩa hay nấu ăn. Vì có cháu gái út nên hai thằng cu bớt được nuông chiều, đôi khi chúng tỏ ra ganh tỵ với em gái. Thời gian qua mau chóng, các đứa trẻ lần lượt lớn đi vào lớp mẫu giáo hết chương trình elementary school rồi intermediate school, sau đó là high school. Quần áo giày dép vẫn hàng 6 tháng phải mua đồ mới, mỗi giáng sinh hay tết đến là thấy chúng thay đổi thấy rõ, sách truyện thì đọc những loại dành cho tuổi thiếu niên như cuộc phiêu lưu của chú Tom, cuộc phiêu lưu của Harry Potter, sách có thể là mua hoặc mượn trong thư viện của trường hay của thành phố, âm nhạc trẻ trung, đi coi những phim chọn lọc với tiêu chuẩn PG13 (Parent Guide cho tuổi 13 trở đi), phụ giúp bố mẹ làm vườn cắt tỉa những cành cây rậm rạp, dọn dẹp nhà cửa và phòng riêng của chúng, bắt đầu điện thoại được dùng hơi nhiều để gọi bạn bè. Ăn uống nhiều ra và bày ly

tách la liệt trong bếp, đến nỗi đôi khi vợ tôi phải la chúng.

- Mẹ không phải là con sen hầu chúng mày hết cả ngày đâu. Chúng lắc đầu
nhe răng cười hỏi lại.

- Con sen là gì hả mẹ?

- Là maid chứ còn là gì. Ăn uống xong phải rửa liền ly tách ngay nghe mấy
đứa.

Được vài hôm là chúng vẫn chứng nào tật đó quên rửa ly tách. Nhưng được
cái mỗi lần ăn cơm tối xong là mỗi đứa tự động mang bát chén của mình
xuống dưới bếp, lấy khăn chùi bàn ăn, bữa nào chăm thì mấy cậu con trai lặn
lưng ra rửa bát. Còn cuối tuần nếu thấy xe dơ bẩn mấy cậu tự động rửa xe
cho bố mẹ, kể cũng còn mát lòng mát dạ một chút.

Đó cũng là tuổi của những thắc mắc.

- Tại sao có nhiều người vô gia cư (homeless) vậy bố?

- Bởi vì họ không chịu học hành, nghiện ngập rượu và ma túy, các con có
muốn vậy không? Nếu không chịu khó học hành sẽ giống như vậy đó.

- Dạ không.

Tuổi của những mộng mơ về một tương lai còn xa.

- Lớn lên mấy đứa muốn làm gì?

- Con muốn làm teacher.

- Con muốn làm Firefighter hoặc police officer.

- Con muốn làm dược sĩ không muốn làm bác sĩ vì sợ máu me và kim chích.

- Con muốn là kỹ sư giống bố.

- Con muốn vừa làm tổng thống vừa làm đức giáo hoàng.

Nhiều cái muốn lắm, mỗi lần hỏi là muốn một cái nghề nghiệp khác nhau.

Nhìn con lớn lên trông lại mình thì tóc đã bắt đầu đổi màu muối tiêu, dưới
mắt và trán hằn lên những vết nhăn, kiếng đã phải đeo hai tròng một cho cận
thị và một cho lão, làm việc nặng nhọc một tí đã cảm thấy mệt mỏi, ra đường

đã thấy người kêu bằng bác hay chú, cảm ơn là chưa thấy ai gọi là cụ. Cái vui sướng của cha mẹ khi con đã đến tuổi 11, 13 và 15 mà vẫn thấy chúng biết vâng lời không đua đòi chúng bạn. Vì biết rằng chúng một ngày nào đó khi lớn lên đủ lông đủ cánh sẽ xa cách mình hơn, chúng sẽ sống trong một thế giới riêng biệt của chúng, nên trong thời gian hiện tại chúng tôi ráng gần gũi với các con và dành nhiều thời gian cho chúng được càng nhiều càng tốt.

Hành trang để lại cho con cái không chỉ là tiền bạc nhưng trên đó cái quan trọng là thời gian dành cho chúng. Một điều tuyệt đối chúng tôi tránh là cãi vả trước mặt con cái. Cái đau đớn nhất của các bậc cha mẹ, mang nặng đẻ đau nuôi nấng con khôn lớn, mà vì một lý do gì đó cháu xa vào con đường sai lạc. Chúng tôi vẫn canh cánh bên lòng và lo lắng không biết điều mình mong muốn có được như ý nguyện, thôi thì ráng lo hết tất cả khả năng của mình để chúng không có thể trách mình sau này.

Hạnh phúc có lẽ không cần tìm kiếm đâu xa, đó là gia đình với những đứa con tối ngồi cặm cùi ngoan ngoãn học hành, những bữa cơm tối mọi người quây quần bên nhau, bữa ăn tối hàng năm trong ngày tạ ơn, những món quà giáng sinh nho nhỏ con cái tặng cho bố mẹ, những cuộc đi chơi xa hàng năm vào mùa hè.

Hạnh phúc là chăm sóc con bị cảm bệnh. Có những năm cả nhà bị cúm nặng, nằm la liệt hết cả ngoài phòng khách, tôi là chủ gia đình vẫn phải gắng guơng ngồi dậy để đo độ nóng cho các con, nếu thấy đứa nào quá độ nóng thân thể là phải lấy thuốc đút đít để hạ hỏa, nấu món cháo trắng để cho cả gia đình dùng.

Sinh con nuôi con mới biết lòng cha mẹ, bây giờ tôi mới thấy thâm câu nói của cha ông ta lưu truyền lại, thì cái tuổi đã đến ngũ thập tri thiên mệnh.

Lê Nguyễn Hiệp

Little Saigon Mùa Xuân 2002

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 9 tháng 4 năm 2004